

Sin škedenjske krušarice je popeljal Haiti na SP

*Brat slavnega »Mema« je nato okusil trdo roko vojaške hunte
Premagal je celo Pelejev Santos - V Grčiji je bolj cenjen kot v Italiji*

Včeraj popoldne smo v strogem mestnem središču obiskali trgovino obutev, katere lastnik je Ettore Trevisan, brat preminulega »Mema« Trevisana, znanega nogometasa Triestine in italijanske reprezentance. Petinsedemdesetletni Ettore (letnik 1929), sin škedenjske »krušarce«, je leta 1974 treniral nogometno selekcijo Haitija in z njo dosegel izreden uspeh, saj jo je popeljal na Svetovno prvenstvo v Nemčijo. »Zatem je sledila hladna prha«, je povedal nekdanji igravec in trener, ki ima za seboj nad vse bogat nogometni »curriculum« in nam je hkrati pokazal celoten fotografski arhiv svoje kariere iz šestdesetih in sedemdesetih let.

»Haitska federacija je odlocila, da bo ekipo v Nem-

ciji vodil nekdo drug, češ da mora otok predstavljati domači trener. Takrat je bil na čelu države diktator Duvalier. Ukaz je bil pač tak in zal sem si tekme haitske reprezentance ogledal le s tribune. V naši skupini smo igrali tudi proti Italiji. Bili smo pravo presenečenje prvenstva, skoraj kot Grčija danes. Proti Italiji nam je uspelo tudi povesti. Nas igravec Sanon je premagal italijanskega vratarja Zoffa, ki je bil kar nekaj časa nepremagan. Rivera in Anastasi sta nato poskrbela, da je Italija zmagala 3:1. Od takrat se otok Haiti ni več kvalificiral na SP.«

Na karibskem otoku vas imajo najbrž za pravega junaka?

»Da, tako je. Po uvrstitvi na SP je norel cel otok. Na otoku sem bil zelo znan in dejansko sem imel vse kar sem hotel. Zivel sem kot pravi sultan. Istocasno sem treniral tudi lokalno ekipo in hkrati zmagal tudi haitsko državno prvenstvo. Spoznal sem vse domače igralce, ki so bili za razliko od Evropejcev boljše fizično pripravljene in vsi so bili tehnično dobro podkovani. Njihova hiba je bila le, da so igrali zelo individualno.«

Kako so vas sprejeli kot tujca?

»Odlično. Najbrž vsak trener tujec je bolj spoštovan od domačinov. Domačini so večkrat pod hudim pritiskom javnosti.«

Poleg tega, da ste treniral kar nekaj italijanskih ekip v raznih ligah, ste treniral se po Evropi?

»V Italiji sem treniral Pordenone, Savoio, Torres, Siracuso in se bi lahko nasteval. Najlepše trenutke

svoje trenerske kariere pa sem preživel v Grčiji in Franciji. V Franciji sem pred več kot tridesetimi leti treniral korzijsko Bastio. Iz druge lige smo napredovali v prvo. Na Korziki smo nazdravljali kar nekaj dni. V Grčiji sem treniral Etnikos, pirejski Olympiakos, s katerim smo zmagali prvenstvo, ter nato še Aris iz Soluna in ekipo Niki Volo. Najlepsi trenutek je bila nedvomno prijateljska tekma proti brazilskemu Santosu, ki je konec šestdesetih let osvojil tudi dva medcelinska pokala. Takrat sem treniral solunski Aris. Pri Brazilcih je igral tudi slav-

vnil udarec, kaj sele pljunil nasprotnika. Totti in ostali se zdalec niso niti podobni Peleju.«

Grčija je aktualni evropski prvak. Koliko se je spremenil grški nogomet v tridesetih letih?

»Grki so bili od vedno tehnično zelo nadarjeni, kot pač vsi balkanski narodi. Nemski trener Rehagel je temu še dodal taktično disciplino, kar je bilo bistvenega pomena za končno zmago. Ključ zmage grške reprezentance so bili vsi stirje bočni igralci, ki so v fazi obrambe brezhibno zapirali krila nasprotnikom. V fazi napada pa sta krilna igralca zelo dobro prodirala v nasprotnikov kazenski prostor.«

Italija pa že dvaindvajset let neuspešno lovi EP in SP!

»Italija je bila letos prava polomija. Skoda le za Trapattonija, ki je moj veliki prijatelj.«

Vam kdaj pride na misel, da bi danes s trener-skim poslom zaslužil bajne vsote denarja...

»Včasih že, ampak sem preprost clovek in se veselim svojih uspehov v preteklosti. Danes bi ti uspehi res imeli drugačen odmev. Skoda le, da se mesto Trst ne spominja uspehov svojega meščana.«

Povedali ste nam se, da ste prve nogometne korake opravili v Skednju.

»V Skednju, pri Servolani, smo se družili sami taki: Cesare Maldini, moj brat, jaz in še ostali. Spominjam se še, da smo med seboj govorili tudi v slovenskem narečju. Takrat smo se vsi obvladali slovenščino.«

Ettore Trevisan je bil tudi grški prvak

ni Pele. Dobro se ga spominjam, ko je rahlo poškodovan ležal na tleh. V imenu našega moštva sem se mu opravičil, češ da so bili naši branilci preostri.«

In Pele...

»Pele je zvezdniško odvrnil, češ naj se ne sekiram, saj je to del igre in nogomet. Navsezadnje, je še dodal, sem že vaju udarcev in ostre igre nasprotnikov. Pele je igral naprej in mu ni prišlo sploh na misel, da bi